

Harvey Weinstein, Heidi Klum a Uma Thurman na udílení Zlatých glóbulů 2014.

Autor: Kevin MacDonald

Nejnovější článek Edmunda Connelyho o Harveyem Weinsteinovi a fenoménu *šiksy* se zabývá i motivem pomsty. Touto optikou je pak konání Weinsteina a dalších Židů výsledkem nenávisti ke gójům, vyvolané jejich vnímáním dlouhé tradice antisemitismu. Ta je samozřejmě z velké části iluzorní či přehnaná, mezi Židy je však tato „truchlivá“ verze jejich dějin rozšířená do té míry, že představuje jeden ze základních stavebních kamenů židovské výchovy i jejich smýšlení o sobě samých.

Motiv pomsty je důležitý – snad i klíčový – při snaze pochopit klíčové aspekty židovského chování. V Connelyho článku citované pasáže z knihy (židovského spisovatele Philipa Rotha – pozn. DP) *Portnoyův komplex* však zdůrazňují dominanci a sexuální soupeření před pomstou,

což naznačuje i další možný výklad tužby po šiksách (k termínu *šiksa/šikse* viz *Jidišismy v českém lexiku* bod č. 31 – pozn. DP) pomocí nástrojů evoluční psychologie: skutečným hlavním motivem by tedy mohl být kontrola přístupu k ženám nečlenské skupiny. Při mužském soupeření bývají právě ženy tou nejžádanější odměnou – ostatně ženy coby válečná kořist jsou v lidských dějinách všudypřítomným konceptem. Vítězní muži se logicky zmocňují žen svých poražených protivníků, stačí si jen vzpomenout na mongolské harémy po celé podmaněné Asii, nebo i chování našich dávných indoevropských předků.

Téma pomsty zmínil ve své kontroverzním článku i **Mark Oppenheimer**:

Jako chlapec snil Portnoy o mytické šiksa-bohyni, které dal přezdívku Thereal McCoyová (chápete? /slovní hříčka Theresa/Thereal jako „the real“, tedy „skutečná“; McCoy jako typický **WASP** příjmení – pozn. DP/), která bruslí „ve své modré parce, červených klapkách na uši a buclatých bělostných palčácích – Miss Amerika na ledě! Se svým jmelím a švestkovým pudinkem (ať už je to cokoliv)“, ale jako dospělý získává skutečnou ženu, které dává přezdívku Opička. A jak že ji ponižuje? Nutí ji k představení s italskou děvkou. Jistě, nakonec se k nim přidává, ale napřed je nechá zinscenovat scénu z mizerného filmu – ne však hollywoodského, ale toho z XXX údolí San Fernando. A její přezdívka, Opička? Ta má původ v příhodě z doby ještě před tím, než ji Portnoy poznal, kdy se seznámila s perverzním párem, který po ní chtěl, aby je sledovala při souloži a při tom pojídala banán. Za tuto pro Portnoye vzrušující minulost se jí dostává zvířecí přezdívky. Chce ji pro její „hereckou“ minulost.

Harvey je ze stejného těsta: vyrostl v Queensu, kde snil o slávě a bohatství. Jakmile je získal, snažil se je udržet tím, že si vybuduje svůj vlastní osobní mýtus. Rád tak křičel na zaměstnance jak boss velkého studia 20. let, chyběl snad už jen jezdecký bičík. Oskarové kampaně vedl způsobem, jakým se to dělalo ve starém Hollywoodu. A ženy neobtěžoval nutně proto, aby je využil ke svému potěšení, ale jako důkaz své moci.

Netřeba asi dodávat, že téměř všechny tyto ženy – Rose McGowanová, Ambra Batillanaová, Laura Maddenová, Ashley Juddová atd. – byly Nežidovky, ideální pro Weinsteinovo fantazírování o pomstě za domnělá příkoří svého semitského mládí na periferii. Mezi oběťmi ale byla i Židovka, Lauren Sivanová, protagonistka oné neslavné příhody s květináčem. Tím bezděky trochu narušil portnoyovský stereotyp, když svou nedostatečnost nepředváděl před ztělesněním americké utopie (Amerikana), ale před ženou, která by mohla být jeho sestřenicí. Harvey sice může před tím, kým je, prchat – ale schovat se nemůže.

Historická odplata za antisemitismus sice zmíněna není, ale touha nabýt moci nad ženami-šiksami, a zejména je ponižit, je očividná. Nejzazším symbolem dominance pak samozřejmě je schopnost ponižovat beztrestně.

Evoluční pohled také předpovídá, že pro Židy bude nejspokojivější podmanění a ponížení žen s vysokým statusem, jež jsou pro jejich mužské konkurenty nejhodnotnější. Ženy nečlenské skupiny jsou zvláště ceněné, pocházejí-li ze skupiny s vysokým statusem (tj. sexuální ponížení anglosaské ženy z lepší rodiny má větší hodnotu než například chudé černošky); odtud Portnoyovo uspokojení z jeho dobytí „aristokratické yankeeské krásy, jejíž předkové dorazili k těmto břehům v 17. století“ a jeho poznámka, že „nestrkám ptáka ani tak do těch holek, jako spíš do jejich původu – jako bych jejich šoustáním sám objevil Ameriku. Nebo dobyl Ameriku – to je asi přesnější.“ Dobýt Ameriku znamená v prvé řadě získat ženy předchozí vládnoucí elity – tedy dcery bělošských anglosaských protestantů, kteří Americe až do 60. let minulého století vládli.

Z tohoto úhlu pohledu je tedy beztestné sexuální ponižování nežidovských žen a jejich využívání tam, kde mocným a bohatým Židům samy nabízejí svou sexuální přízeň výměnou za protislužby, tím nejsilnějším židovským afrodiziakem – tím spíš u sociopatů jako Weinstein. Zvláště patrné je to pak u výjimečně přitažlivých žen, jež jsou nejvyšší odměnou mužského sexuálního soupeření, jako jsou filmové hvězdy.

Podobný mechanismus sledujeme i jinde na Západě jako důsledek africké a muslimské migrace. Zejména ve Spojeném království čteme o **ganzích, které zneužívají bílé dívky**, či nebývalém množství **případů znásilnění** a dalších forem sexuálního násilí. Když si podmaníte jiný národ, vezmete si jejich ženy.

Motiv odplaty je zásadní, často jej však bývá obtížné oddělit od touhy po nadvládě. Jak píše Connolly, jde Portnoyovými slovy o to „nenávidět svého góje a zároveň ho využívat“ (“**Hating Your Goy and Eating One Too.**”). Nenávist je skutečná a těsně spjatá se sexuálním soupeřením. Portnoyovi nápadně podobná pasáž se objevuje i v mé recenzi knihy *The Jewish Century* Yuriho Slezkina, v níž se píše mj. o židovské pomstě v SSSR:

Migrace Židů do městských center SSSR je klíčovou součástí Slezkinovy knihy, těžko bychom ale mohli věrohodně tvrdit, že se tito migranti okamžitě a kompletně oprostili od všech prvků kultury východoevropských štetlů (k termínu *štetl* viz *Jidišismy v českém lexiku* bod č. 40 – pozn. DP), jejíž nedílnou součástí byl i podle Slezkina silný pocit odcizení od nežidovské kultury a především strach a nenávist k rolníkům, pramenící z tradičních ekonomických vztahů mezi Židy a rolníky, dále prohloubené dlouhou a stále živou historií protižidovských pogromů prováděných vesnickým obyvatelstvem. Tradiční kultura štetlu zastávala silně negativní postoje ke křesťanství, nejen coby ústřední kulturní ikoně nečlenské skupiny, ale také fenoménu spojenému v jejich podvědomí s velice dlouhou tradicí protižidovských nálad. Nejinak tomu jistě bylo v Polsku, kde zažitý židovský postoj nadřazenosti a odcizenosti od tradiční polské kultury ztěžoval snahy i těch nejsilněji „deetnizovaných“ židovských komunistů získávat do hnutí Poláky.

Jinak řečeno tedy byla válka proti „venkovské zaostalosti a náboženství“ přesně takovou iniciativou, jež by tradiční Židé velice ochotně podpořili, protože by ji

vnímali jako boj proti všemu, co nenáviděli a pokládali za sobě nepřátelské... Jen sotva můžeme pochybovat o tom, že by Leninovo opovržení „tupými, buranskými, netečnými a zvířeckými ruskými či ukrajinskými rolníky“ s ním před revolucí i po ní nesdílela i velká většina Židů ze štetlů. Židé, kteří znesvěcovali posvátná křesťanská místa tradiční ruské kultury a publikovali protikřesťanské materiály, si své konání nepochybně užívali také z čistě židovských důvodů, a – jak se obával Gorkij – jejich horečnatá aktivita celkem pochopitelně povzbuzovala dobový antisemitismus. Vzhledem k protikřesťanskému cítění tradičních Židů ze štetlů můžeme tak jen stěží tvrdit, že Židé podílející se na protikřesťanských taženích tak nečinili z pocitu odplaty proti tolik opovrhované staré kultuře.

A skutečně – Slezkin rozebírá několik děl raně sovětských židovských spisovatelů, v nichž názorně ukazuje motiv odplaty: Ruské děvče odmítá milostné návrhy židovského hrdiny v básni Eduarda Bagrického „Únor“, po revoluci, kdy se mladík stává pomocníkem komisaře, se však jejich role prohodily: mladý Žid na ni naráží v nevěstinci, kde s ní má sex, aniž by si sundal boty a odložil svou zbraň a kabát – akt agrese a pomsty:

*Beru si tě za to, že byl plachý
můj život, za to, že jsem byl ostýchavý,
za potupu mých předků bez domova,
za švitoření nahodilého ptáka!
Beru si tě jako pomstu světu,
z kterého jsem se nemohl dostat!*

(Eduard Bagrickij, *Thyl Ulenspiegel*, Mladá fronta 1962, přel. Jaroslav Teichmann, s. 80-81).

Slezkina zdá se pomsta coby typický židovský motiv příliš neznepokojuje. Sám tradiční židovskou kulturu jako takovou coby příčinu židovských postojů vůči tradičnímu Rusku nevidí, přestože uznává, že opovržení Rusy a jejich kulturou bylo velice zavedenou a neoddělitelnou složkou kultury židovské.

Podobně jako v Portnoyově i Weinsteinově případě je pak tato nenávist vyjádřena aktem ponížení nežidovské ženy.

Motivu pomsty u židovské levice se věnuji i ve **třetí kapitole** své knihy *The Culture of Critique*.

Židovští příslušníci vnitřních bezpečnostních složek jako by často byli motivováni osobním vztekem a žízni po pomstě, těsně spjatými s jejich židovskou identitou:

Jejich rodiny byly zavražděny a protikomunistické podzemí bylo v jejich očích pokračováním staré a v podstatě nezměněné antisemitské a antikomunistické

tradice. Stejně palčivě nenáviděli kolaboranty s nacisty i odpůrce nového zřízení a uvědomovali si, že jako komunisté – nebo jako komunisté a Židé – byli také na oplátku nenáviděni. Prohřešky minulosti bylo třeba potrestat a zabránit novým – před vytvořením lepšího světa nezbyvalo než vést nemilosrdný boj. (Schatz 1991, 226)...

Opět se tu setkáváme se silnými náznaky toho, že kritické postoje ke společnosti a pocity kulturního odcizení mezi Židy mají hluboké psychologické kořeny sahající daleko za partikulární hospodářské či politické zájmy. Jak už jsme naznačili v první kapitole, klíčovou psychologickou složku podle všeho tvoří nesmírně hluboká antipatie k celé Nežidy kontrolované mocenské struktuře, považované za antisemitskou – tato touha po „zlovolné odplatě“ jež podle Disraeliho učinila z řady Židů „ohavné a vůči lidstvu nepřátelsky naladěné“. Vzpomeňme také na Lipsetův (1988, 393) popis mnoha židovských „rodin, které shromážděné u snídaně ve Scarsdale, Newtonu, Great Neck či Beverly Hills každodenně probíraly, jak ohavnou, zkaženou, nemorální, nedemokratickou a rasistickou společností jsou Spojené státy“. Tyto rodiny samy sebe zjevně chápaly jako oddělené od širší americké kultury; konzervativní síly se pak podle nich snažily tuto škodlivou kulturu zachovat. Podobně jako v případě vztahu tradičního judaismu k nežidovské společnosti je tak i tradiční americká kultura – a především s antisemitismem historicky spojovaná politická základna kulturního konzervatismu – chápána jako artefakt negativně hodnocené nečlenské skupiny.

Tento odpor ke gójské společnosti často šel ruku v ruce se silnou touhou pomstít všechna zla a příkoří způsobené starým společenským uspořádáním. Pro řadu židovských exponentů Nové levice tak byla „revoluce příslibem pomstít utrpení a příkoří, tak dlouho páchaná na Židech se svolením, pobízením či dokonce na příkaz elit předrevolučních společností“ (Cohen 1980, 208). Rozhovory s židovskými novolevicovými radikály ukázaly, že si mnozí z nich hýčkali ničivé fantazie, v nichž revoluce vedla k „ponížení, vyvlastnění, uvěznění či dokonce popravám utlačovatelů“, (Cohen 1980, 208) spojené s přesvědčením o neomezenosti vlastní moci a schopnosti ustanovit spravedlivý společenský řád prostý útlaku – což jsou zjištění podobná těm o klíčové roli motivu msty za antisemitismus mezi silně židovskými bezpečnostními složkami v komunistickém Polsku, popsáným na jiném místě této knihy...

Podle mých osobních zkušeností z Wisconsinu 60. let byli zakladateli a vůdci studentských protestních hnutí převážně Židé, řada z nich takzvané „děti s rudými plenkami“, tedy potomci radikálních rodičů. Intelektuální ovzduší uvnitř hnutí dost nápadně připomínalo atmosféru v polském komunistickém hnutí, jak ji popsal Schatz (1991, 117) – velice intenzivní talmudistické debaty, v nichž se levicová reputace účastníka odvíjela od jeho schopností na poli marxistické intelektuální analýzy a obeznámenosti s marxistickou teorií; obě činnosti si žádaly hlubokého a dlouhodobého studia. Panovala tam také značná animozita k západním kulturním institucím coby politicky i sexuálně represivním – tuto mentalitu „obležené

pevnosti“ uvnitř členské skupiny dnes na základě svého výzkumu považují za jednu z nejdůležitějších charakteristik židovských společenských forem. Tento duch morální a intelektuální nadřazenosti a dokonce pohrdání vůči tradiční americké kultuře, především té mimo metropolitní oblasti a také jižanské, pak je typickým znakem hned několika rozebíraných intelektuálních hnutí (např. smýšlení židovských polských komunistů o polské kultuře /i amerických židovských intelektuálů o populismu v kapitolách 5 a 6/). Patrná byla i výrazná touha po krvavé, apokalyptické odplatě proti celé společenské struktuře, vnímané jako nástroj útlaku nejen Židů, ale také těch Nežidů, kteří nebyli příslušníky elity.

A konečně u Freuda se pomsta snoubí také s dobyvačnými choutkami:

[Freud] byl pyšný na své nepřátele – tyranskou římskokatolickou církev, pokryteckou buržoazii, omezenou psychiatrickou obec, materialistické Američany – tak pyšný, že se z nich v jeho představách staly mocné přízraky: podstatně zlovolnější a mnohem méně fragmentované, než ve skutečnosti byly. Připodobňoval se k Hannibalovi, Ahasverovi, Josefovi a Mojžíšovi, tedy mužům s dějinným posláním, mocnými nepřáteli a obtížnými životními příběhy. (Gay 1988, 604)

...Dokladem Freudovy intenzivně židovské identity a jeho představy o sobě samém coby židovském hrdinovi je i fakt, že všichni jeho hrdinové dětských let měli vztah k judaismu: semitský bojovník proti Římanům Hannibal; Cromwell, který umožnil Židům vrátit se do Anglie; a Napoleon, který jim zaručil občanská práva. Už v mládí se označoval za „konkvistadora“ spíše než vědce. (Kapitola 4 *The Culture of Critique*)

Dobyvatel Freud: nenávist a žízeň po odplatě spojená s touhou přemoci a podmaňovat. Toto je v jádru *leitmotiv* *The Culture of Critique* a asi nejstručnější možné vysvětlení termínu „nepřátelské elity“ ve vztahu k našim židovským elitám – nepřátelským elitám, jež Západ vidí jako něco ze své podstaty zlého, co si zasluhuje potrestání za dřívější zločiny spáchané na Židech; a které na Západ nahlíží jako na kulturu a lid, jež je třeba podmanit a zničit.

Soupeření a dominance hrají důležitou roli také v aktualizovaném popisu židovské levice z mého „*Memories of Madison: My Life on the New Left*“. Poprvé se tu zabývám nenávistí a pomstou jako motivem, s odkazem na vynikající pasáž z knihy Johna Murrayho Cuddihyho *The Ordeal of Civility: Freud, Marx, Levi-Strauss and the Jewish Struggle With Modernity*:

„S nástupem židovské emancipace a postupným hroucením hradeb ghatt a štetlů Židovstvo – jako nějaký nadšený idealistický antropolog – vstupuje do neznámého světa, plného zvláštních lidí, kteří se řídí svou vlastní podivnou *halachou*. Tento

nový svět zkoumá s nevěřícím údivem, hněvem a trestající objektivitou. Tento úžas, tento hněv a pomstychtivá objektivita okrajového nečlena však s časem nepomíjejí – nepřerušeně pokračují až do naší doby, stejně jako židovská emancipace.“

Nejde ale jen o prostou nenávist, ale také touhu ovládat a zbavit vlastnictví:

Židovský aktivismus ve prospěch barevných imigrantů lze přímo vysledovat zpět k levicovým židovským aktivistům, jako byl Rudd. Masová nebělošská imigrace do západních zemí se dá označit za **projekt židovské levice** probíhající po většinu 20. století. Židovská levice představuje nejvlivnější složku organizovaného židovského společenství. A i ty prvky židovského společenství, jež se od politické levice odklonily – jako třeba **neokonzervativní** hnutí – si tradiční židovský postoj k imigraci uchovaly.

Proto se domnívám, že ke skutečnému vysvětlení židovské angažovanosti na levici je třeba zohlednit ještě další prvek. Nepochybně je pravdou, jak napsal Cudihy, že Židé vyšli z ghett prochnutí nepřátelstvím ke kultuře okolo nich – a potvrzují to i moderní psychologická data o vnímání nečlenských skupin národy se silnou identitou členské skupiny (jako jsou Židé). Židovské nepřátelství k nežidovské kultuře je trvalým prvkem židovských dějin. Rozdíl spočíval v tom, jak poznamenává Cudihy, že se Židé a jejich pohled náhle zařadil do hlavního proudu západní kultury, jak se Židé stali skupinou se značným politickým vlivem a přístupem do médií a akademického světa.

Nejde však jen o to, ale také o nahrazení a ovládnutí. Výměna Ruddem nenáviděné uhlažené bělošské protestantské kultury na Kolumbijské univerzitě je ostatně součástí širšího procesu obecného vytlačování nežidovských bělochů. Rudd se nezabývá osudem oné další velice vlivné skupiny levicových Židů – židovských radikálů, kteří po útěku z východoevropských štetlů nepřišli na Ellis Island, ale namísto toho se po úspěchu bolševické revoluce stali součástí sovětské vládnoucí elity. Těmto židovským radikálům se v SSSR **podařilo uskutečnit fantazie amerických židovských radikálů Nové levice** – tj. výše zmíněné „**ponížení, vyvlastnění, uvěznění či dokonce popravu utlačovatelů**“...

Tato skupina židovských radikálů se stala **nepostradatelnou součástí** mechanismu masového vraždění a útlaku v Sovětském svazu, kde nahradily předchozí rusko-německou elitu. (Mezi jejíž vady, kterými si takřikajíc vysloužila své nahrazení, jistě patřila také přílišná uhlaženost). Ještě přinejmenším v 50. letech minulého století byl mezi americkými Židy politický radikalismus oblíbený z velké části i proto, že bolševická revoluce byla dobrá pro Židy: vždyť vystoupali na vrcholek mocenské pyramidy v SSSR, který rozdrtil fašistické Německo.

Jakkoliv Nová levice odmítla stalinismus, žízeň po odstranění a nahrazení bělošských elit jí zůstala a celá její doktrína směřuje právě tímto směrem. Současnou neutěšenou **situaci bělochů** v Americe lze z velké části přímo připsat na vrub triumfu novolevicové ideologie – především v podobě nebělošské imigrace, propagace multikulturalismu a vytrvalého snižování bělošského podílu na voličstvu. (Posledním demokratickým prezidentem, jemuž se podařilo získat většinu bělošských hlasů, byl Lyndon B. Johnson v roce 1964.)

Následky vzestupu Židů do pozice nepřátelské elity SSSR byly katastrofické – 20 000 000 především Rusů a Ukrajinců zavražděných svou vlastní vládou. Pokud je Weinsteinův případ – jak se domnívám – součástí širšího trendu, nenávist která uvedla do pohybu tuto vražednou mašinérii, zůstává mezi židovskými elitami značně rozšířená. Z mé recenze Slezkina:

Nenávist k nežidovským kulturám a národům a představa zotročených předků coby obětí antisemitismu je napříč dějinami židovskou normou, jež bývá znovu a znovu zmiňována pozorovateli: od Tacita až do dnešních dní.

Snadno si tak dokážeme představit, které části americké společností by byly považovány za příliš zaostalé a náboženské – a tím pádem hodné masového vraždění americkým protějškem židovské elity v Sovětském svazu, tedy těch, kteří se místo do Moskvy vydali na Ellis Island. Potomci těchto zaostalých a náboženských lidí dnes převládají mezi voliči z „červených států“, v nedávných volebních cyklech tak důležitých. Židovský odpor ke křesťanské kultuře, ve značné části země tak hluboce zakořeněné, je pověstný. Jak to vyjádřil Joel Kotkin, „američtí Židé už po generace hledí na náboženské konzervativce se směsicí strachu a opovržení“. A jak dodává Elliott Abrams, americké židovské společenství „se v jádru drží své temné vize Ameriky coby země plné antisemitismu a neustále na pokraji výbuchu antisemitismu“. Dobře je to patrné třeba ze slov Stevena Steinlighta, který nazval Američany podporující ve 20. letech legislativní omezení imigrace (tedy drtivou většinu národa) „nemyslícím davem“. Imigrační zákon pak označil za „morálně odpudivý, xenofobní a antisemitský“, „nechutně diskriminační“, „ohromné morální selhání“ a „zrůdnou politiku“.

V konečném účtování se tak negativní vnímání tradičních Slovanů a jejich kultury – i díky němuž se tolik Židů z východoevropských štetlů stalo ve jménu internacionálního socialismu ochotnými katany – příliš neliší od mínění dnešních amerických Židů o většině jejich spoluobčanů.

Výměna bělochů je sice maskována vzletnými frázemi o světovém míru a bratrství člověka, u jejího kořene však nacházíme pohnutky mnohem temnější: mstu, nenávist a touhu podmanit si a zbavit bělochy jejich kolektivního vlastnictví. Logický závěr je zjevný: stanou-li se běloši menšinou ve společnosti se silným elitním židovským postavením, obklopeni nepřátelskými

menšinami, dále rozeštvávanými levicovou protibělošskou politikou identity, bude to pro náš lid mít katastrofické důsledky. Proto se tomu ze všech sil musíme snažit zabránit.

Úvaha Kevina MacDonalda **Harvey Weinstein: Revenge and Domination as Jewish Motives** vyšla na stránkách The Occidental Observer 20. října 2017.